

den anden Side syntes det ikke muligt at forholde Nævningerne enhver Indflydelse med Hensyn til den Straf, der vilde være at idømme. Af disse Grunde blev den foroven fremstillede Ordning truffet, hvorefter nu Dommer og Nævningerne Side om Side deltager i Afgørelsen som ligeberettigede. Denne Ordning har efter de sagkyndiges næsten overensstemmende Dom fuldt ud staaet sin Prøve.

2. Grunden til at overdrage hele den øvrige Straffejurisdiktion til Underretterne — i den ovenfor fremstillede Form — var følgende:

Ønsket om at øge Lægmands Deltagelse i Retsplejens Udøvelse og desuden at forøge Retsmidlerne mod strafferetlige Afgørelser i 1ste Instans var stadig traadt stærkere frem. Dette Ønske tog navnlig Sigte paa den midterste Gruppe af strafbare Handlinger, nemlig de Forbrydelser og Forseelser, der tidligere henhørte under det af 5 Dommere sammensatte Straffekammer; ogsaa ved Paadømmelsen af disse strafbare Handlinger skulde Lægmand medvirke, og en Efterprøvelse af Dommen gennem Paaanke skulde tillades. Men dette Ønske lod sig kun realisere, naar Grænsen for Paaankendelsen i 1ste Instans blev henlagt til Omraadet for „Schöffengerichtes“ Kompetence, og naar derefter Landretten kunde fungere som Appellinstans. Hertil svarer den foroven meddelte nye Ordning af Kompetencen i 1ste Instans.

3. Paaanke mod de af Underdommeren, af „Schöffengericht“ og af det udvidede „Schöffengericht“ afsagte Domme blev i al Almindelighed tilladt.

Ankesagen paakendes af Landsrettens lille eller store Straffekammer, førstnævnte bestaaende af en Dommer og 2 Meddomsmænd, sidstnævnte af 3 Dommere og 2 Meddomsmænd. Revisionen mod Appeldomstolenes Dom skete til Overlandsretten eller Rigsretten.

C. Denne Ordning gjaldt indtil den 1. Juli 1932. Det er navnlig blevet indvendt imod den, at den ved Kumulation af de tilladelige Retsmidler virkede skadelig. Hertil kom Betænkeligheder af finansiell Karakter.

Dette førte til en fornyet Omordning af Domstolenes Forfatning, som blev foretaget ved Rigspræsidentens Forordning af 14. Juni 1932 (Rigslovtidende I. Side 285).

Nu gælder følgende Inddeling:

Underdommeren er kompetent med Hensyn til Overtrædelser, lettere Forseelser og visse Grupper af Forbrydelser, der nemt kan paakendes (groft Tyveri, erhvervs-mæssigt Hæleri, gentaget Tyveri, gentaget Bedrageri).

„Schöffengericht“, sammensat af en Dommer og 2 Meddomsmænd, er kompetent med Hensyn til Forseelser, for saa vidt de ikke kan paakendes af Underdommeren alene, endvidere med Hensyn til mellemsvære Forbrydelser.

Mod disse Domstoles Afgørelse findes der principielt kun eet Retsmiddel, nemlig efter Appellantens Valg enten Anke eller Revision.

Det store Straffekammer ved Landretten, bestaaende af 2 Dommere og 2 Meddomsmænd, er i Hovedsagen kompetent med Hensyn til visse Forbrydelser, hvis Paakendelse plejer at volde særlige Vanskeligheder (bedragerisk Fallit, Depotunderslæb). Endvidere kan de ved simpel Anmodning fra Statsadvokaturen blive kompetente med Hensyn til alle Forbrydelser og Forseelser, som i og for sig henhører under „Schöffengerichte“s Kompetence; saadan Anmodning bør kun fremsættes, naar det efter Sagens Omfang og Beskaffenhed skønnes at være paakrævet.

Nævningedomstolene er, sammensat af 3 Dommere og 6 Nævninger, kompetent med Hensyn til særlig alvorlige Forbrydelser.

Mod Domme, der er afsagt af det store Straffekammer som 1ste Instans, og mod Nævningedomstolenes Domme er kun hjemlet Revision.

D. Rigsretten og Overlandretterne dømmer, uden Medvirkning af Lægmand, i 1ste Instans for Forbrydelserne Højforræderi, Landsforræderi og Forraaden af militære Hemmeligheder — i øvrigt kun som Revisionsdomstole.